

GLADKOV

FEUCHTWANGER

BECHER

Hármas gyásza van a világirodalomnak, rövid időközökben egymás után meghalt Fjodor Gladkov szovjet író, Lion Feuchtwanger Amerikába emigrált német író és Johannes R. Becher kelet-német költő.

Fjodor Gladkov a Saratov kormányzóságban született 1883-ban. Egy urali szegényparaszt kunyhójából indult el, és emelkedett a világhír magaslatára. Nehéz, nélkülözésekkel telt gyermekora és ifjúsága volt. 1905-ben mint forradalmárt letartóztatták, és Szibériába száműzték. Csatlakozott a bolsevistákhoz, részt vett harcaikban, és a forradalmi irodalom egyik legszármot-tevőbb művelője lett. Több regényt írt, ezek közül világhírt a Cement című könyve szerzett neki. Az 1925-ben megjelent regény lelkes, de realista leírása a forradalmi országépítés élményének, nem hiányoznak belőle azonban a forradalmi átalakulás nehézségei, a mindennapok lehangoló eseményeinek sötét képei sem. A Cement egy válságos korszak, az átmeneti idők hiteles irodalmi dokumentuma. Később a szatíra felé hajlott. A szovjet országépítést megörökítő irodalmi alkotások között előkelő helyet foglal el Energia című regénye. A háború alatt írta meg az Eskü-t, s négy kötetre tervezett ciklusának első három könyvét. A negyedik kötetet dolgozott, amikor utolérte a halál.

Feuchtwanger Münchenben született régi zsidó kereskedő családból. 1938-ban menekülnie kellett Németországból. Könyveit máglyára vetették, vagyonát elkobozták. Először Franciaországban, majd Moszkvában élt, végül Kaliforniában telepedett meg. A szilárd támaszt nyújtó anyanyelvi közösség és hazai kultúrlétkör fojtogató hiányát konok kemény munkával pótolta. Történelmi regényeket írt. Jól megszerkesztett, nagyszerű, de nem egyszer mulandóértékű írások kerültek ki keze alól. Grete Weisskopf, a kelet-németországi Sonntag című irodalmi lap januári számában leírja Feuchtwanger életének utolsó esztendeit. Az emigráns író gondtalan bőségben, sőt fényűzéstől övezve élt Kaliforniában, Santa Monicában. Vad, szinte elkeseredett szenvedéllyel dolgozott — harmincöt év alatt tizenhat regényt írt. Rengeteg adatot halmozott föl. Előbb vázlatokat, majd részletes tervekét készített, egy-egy alakjáról külön jellem-nyilvántartást vezetett más és más színű papíron, hogy könnyebben tájékozódhasson az adatok útvesztőjében. Tavaly, hetvenöt éves korában három történelmi és egy társadalmi regény vázlatán dolgozott, s meg

volt győződve róla, hogy munkáját be is fejezi, mert környezé-
tével együtt mélyen hitt abban, hogy megéri a pátriárkák korát.

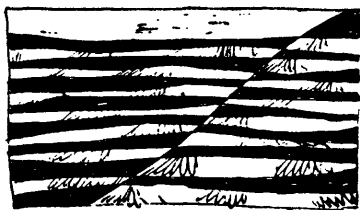
Johannes Becher hatvanhét éves korában távozott az élők
sorából. A kelet-német köztársaság kultuszminisztere volt. Sirjánál
mondott gyászbeszédében Walter Ulbricht Bechert a legna-
gyobb német költők élcsapatába sorolta, azok közé, akik egyes
szellemi leszármazottjai Goethenek. Egy szokatlan életút patetikus
csengésű utolsó akkordja volt ez a halotti beszéd, egy kezdetben
mimózaérkenységű, később pedig a kelet-német himnusz sablo-
nosan fenséges sorait megíró költő hivatalos méltatása. Becher
gazdag család gyermeke volt, vagyonáról azonban lemondott, s
csatlakozott a baloldali német irodalmi áramlatokhoz. Hosszabb időt
töltött a Szovjetszövetségben. Az átmeneti korszak költőjének val-
lotta magát, az új költészet úttörőjének, akinek legfőbb feladata,
hogyan előkészítse a társadalmi változásokat.

A JUGOSZLÁV HÁBORÚS MŰVÉSZET ANTOLOGIÁJA

Az *Invalidski list*, a Jugoszláv Hadirokkant Szövetség lapja
díszkiadásban, „A népfőlszabadító háború a jugoszláv képzőmű-
vészek alkotásaiban” címen 97 művész 283 reprodukcióját jelen-
tette meg. A nagyformátumú, színes mélynyomással készült mű-
vészi antológia előszavát Aleksandar Ranković írta. A bevezető
után a kötetben szereplő művészek életrajzi adatai, majd a repro-
dukciók következnek.

Az első és az utolsó kép Antun Augustinčić szobrai ábrázolja:
Tito marsall alakját és a szabadság allegóriáját. E két kép között
főlsorakozó reprodukciók mozaikjából az 1941 és 1945 között eltelt
nagy korszak eseményei bontakoznak ki. A két évszám határ-
mezsgyéi között történtek — a megszállók szörnyetei, fölégetett
falvak, sebesültek, tífuszosok, gránátosok, hírvivők, partizán-
menetek, rohamok, a Sutjeska és a Neretva, gyűjtőtáborok, égő
házak — minden, ami hathatott és hatott a művész érzékszere-
veire, megtalálható ebben a könyvben. Minden reprodukált kép
vagy szobor egy-egy élmény nyomán keletkezett képzettársítás
művészi kivetítődése.

Szerencsés, célravezető és dicséretreméltó elgondolás volt a
háború drámai légkörében született alkotások legjobbjait egy
műben összefogni, s így elmondani velük egy hősi korszak nagy
igazságait, együttes emlékművé avatni a sok művész alkotását.

KÖLTŐZNEK A KELETNÉMET ÍRÓK

„A művészet a szénért” — ez volt a jelszava a Lauchenberg keletnémet városban nemrégiben megtartott értekezletnek, amelyet azzal a céllal hívtak össze, hogy közelebbvigyék a kultúr-munkásokat, elsősorban az írókat a „közvetlen széntermelőkhöz”. A megbeszélésen a Keletnémet Írószövetség 35 tagján kívül a kultúrélet „vezérférfiai”, irodalomtörténészek, kritikusok, könyvtárosok és újságírók vettek részt. A keletnémetországi Berliner Zeitung „Nincs többé elefántcsonttorony” címen többek között így ír az értekezletről: „Sajnos, meg kell állapítanunk, hogy ezeken a konferenciákon mindig ugyanazokat a személyeket látjuk viszont, a legtöbben azonban távolmaradnak. Azt sem lehet elhallgatni, hogy a szakszervezetek és az ifjúság támogatása sem volt teljes mértékű. A bajok nagy része innen ered. Hogyan magyarázhatnánk meg egyébként azt a szomorú jelenséget, hogy például a lauchhammeri irodalmi esten, amelyen 17 író lépett föl, a kultúrotthon vezetőjét és a vállalat képviselőjét is beszámítva, mindössze öt dolgozó jelent meg?”

A múlt évben Schwerinben összehívott írógyűlésen több író és költő kötelezettséget vállalt, hogy átköltözik azokba a központokba, ahol a Német Demokratikus Köztársaság szocialista jövőjét építik” — írja a továbbiak során a Berliner Zeitung, és felsorolja azoknak az íróknak a nevét, akik már a szóbanforgó helységeken laknak. A költözést halogató írók listája azonban hosszabb, tekintet nélkül arra a tréfás fenyegetésre, hogy ha továbbra is távolmaradnak a termelési központoktól, maguk a bányászok foglalkoznak majd irodalommal.

A JKP NEGYVENEDIK ÉVFORDULÓJA A SZLOVÉN KÖNYVKIADÓK TERVEINEK TÜKRÉBEN

A szlovén könyvkiadóvállalatok rendkívül gazdag kiadó tevékenységgel ünneplik meg a Jugoszláv Kommunista Párt negyvenedik évfordulóját. Terveik zömét a forradalmi irodalom számottevő művei alkotják.

A Cankarjeva Založba hét könyvet jelentet meg az év folyamán. Kiadják Marx Tókéjének első kötetét, Josip Broz Tito háború előtti műveit, a JKP történelmének kézikönyvét, a JKP történelmét és a szlovén népfőlszabadító háború krónikáját. Az említetteken kívül megjelentetik Tito elnök új életrajzát és Moša Pijade életrajzát.

A Mladinska Knjiga ünnepi terve kilenc könyvet tartalmaz. Kiadják Krleža „Petrica Kerempuh balladái” című írását és a szlovén szociális és forradalmi költészet antológiáját. Új kiadásban jelentetik meg France Bevknek Titoról írt könyvét, s a beográni Dečja knjiga és a zágربي Mladost kiadóvállalatokkal együttesen és egy időben Olga Skakovac „Találkozások a marsallal” című írását. August Cesarec „Spanyolországi találkozások” és Prežihov Voranc „Május elseje” című munkái szerepelnek még a Mladinska knjiga tervében.

A Borec nevű vállalat négy könyvet ad ki a forradalmi harcokról, s az idén jelenteti meg Bizonyítékok című sorozatának első könyveit, amelyekben a háború és a megszállás nevezetes eseményeinek ad okiratokkal támogatott leírást.

1 800 KÖTET KÖNYVBEN TESZIK KÖZZÉ A NEMZETKÖZI GEOFIZIKAI ÉV EREDMÉNYEIT

1958 december 31-én éjfélkor fejeződött be a nemzetközi geofizikai év, az emberiségnek a történelem folyamán egyedülálló, közös akciója. A geofizikai év 1957 július 1-én kezdődött, és e másfél esztendő alatt mind az öt világrész tudósai közös erővel láttak hozzá, hogy új ismereteket szerezzenek Földünkéről, az atmoszféráról és a ionoszféráról, a tengerek mélységének világáról, s minél alaposabban földerítsék Észak és Dél titkát. Száz meg száz-ezer adatot hordtak össze, megfigyelések, tapasztalatok, eredmények gyűltek garmadába.

E nagy nemzetközi vállalkozás végleges eredményéről még korai volna beszélni, az eddigi munka úgyszólván kizárólag adatgyűjtésre korlátozódott. Tanulmányozásuk, rendezésük hosszú időt igényel. Bizonyos eredmények azonban már ma nyilvánvalók, máris kétségtelen, hogy az emberiség nagy lépésekkel haladt előre a világűr meghódításának útján, s a Föld légköréről meg a ionoszféráról szerzett új ismeretek már magukban véve is nagy sikert jelentenek.

A nagy munkából hazánk is kivette a maga részét. A jugoszláv tudósok hazai készítményű műszereikkel tanulmányozták az ionoszférát, figyelemmel kísérték a földmágnesség jelenségeit, és megfigyelték a kivételesen hazánkban is észlelhető északi fényt. Újszerű meteorológiai vizsgálatokat végeztek, együttműködve a nemzetközi akcióban részvevő tudósokkal.

A nemzetközi geofizikai év alatt az egész világon összegyűjtött tudományos adatokat könyvalakban is kiadják. A mai helyzet szerint a nagy kutatómunka eredményei 1800, egyenként ötszáz oldalas kötetet töltenek meg. A jugoszláv tudósok kutatómunkáját egybefoglaló, rendezett adatok megjelentetésére legalább tíz kötetre lesz szükség. Ez a tény világosan beszél arról, hogy tudósaink nem csekély munkát végeztek.

A „Die Kultur” című német lap rendkívül érdekes, egyben pedig megdöbbentő cikket közöl a nyugatnémetországi írók anyagi helyzetéről. A cikk fölhasználva a Nyugatnémet Írószövetség körkérdesének adatait, megállapítja, hogy a német írók zöme súlyos anyagi gondokkal küzd, sőt csaknem vagy egészen nyomorban él. Ez a megállapítás annál meglepőbb, mert Nyugat-Németországban évente átlag hatvanezer új könyv jelenik meg, s ebből például az elmúlt évben tizenhét ezer hazai szerzők alkotása volt.

A „Die Kultur” cikke nem marad meg az általánosságoknál, konkrét eseteket sorol föl, nevekre hivatkozik, statisztikát közöl. A cikk többek között megemlíti Otto Flake ismert, jónevű író esetét. Ennek az idős írónak, 83 műve jelent meg, mégis nagy szegénységben, teljesen elfeledve él. Írásai minden nyugatnémet antológiában előkelő helyet foglalnak el, az író azonban teljesen pénz nélkül, mindenkitől elhagyatva kórházban sánylik. Egy másik író így válaszolt a körkérdesre: „A német írók antológiája negyven írásomat felsorolja, mégis olyan kis kegydíjből tengődöm, hogy lakberre sem elég.” Egy fiatal író, akinek verseskötete, regénye és útleírása jelent meg, családjával együtt egyetlen szobában lakik, szalmazsákon alszik feleségével és három gyermekével együtt. Ejszaka ír, nappal egy kereskedésben csomagolja az árut. Egyébként évek óta tagja az írók szövetségének. A következő válasz így hangzik: „Az elmúlt két évben két regényem jelent meg. Egy-egy könyvön két évig is dolgozom. Az érte kapott honorárium 2500 márka körül mozog, de kénytelen vagyok kisebb összegekben előre felvenni, hogy dolgozhassam. Az újságok úgyszólván szakadatlanul írnak rólam, fényképeimet közlik, mégis kénytelen vagyok bujkálni az adóvégrehajtó meg a gázgyár pénzbeszedője elől.”

Ennél is rosszabb helyzetben vannak a színműírók. Egy színpadi szerző, akinek drámáját harminc színházban előadták, háború utáni regényét hét nyelvre lefordították, szó szerint a következőket írta a körkérdesre: „Családom már hónapok óta nem lakott jól, egy gyermekemnek sincs téli cipője.” Egy másik, ötven évnél idősebb színpadi író így nyilatkozott: „Nem tudok tovább dolgozni, mert nincs papírom. A cipőm lyukas. A társadalombiztosítást sem tudom már fizetni.”

— Hol, miben rejlenek ennek a megindokolhatatlan helyzetnek a gyökerei az ország nagyarányú föllendülésének korszakában? — veti föl a kérdést a „Die Kultur” cikkírója, s bizonytalanul válaszol is: — Talán — abban, hogy az életszínvonal szakadatlan emelkedése közben a pénzhajszával elfoglalt átlagos német polgár teljesen érdektelenné vált az igazi művészet megnyilvánulási formái iránt. Talán — a technikai fejlődés és a mindennapi élet kényelmét szolgáló eszközök: a rádió, a televízió, a gramofon, a film, az autó teljesen háttérbe szorították a könyvet. Talán — a német fasizmus idején kitiltott külföldi írók művei annyira lekötik az olvasók érdeklődését, hogy a hazai szerzők alkotásaira sem idejük, sem pénzük, sem érdeklődésük nem marad. Talán — a hitleri korszak íróinak hitszegése után az új német nemzedék nem bízik többé a német írók humanizmusának, becsületességének igaz voltában, s emiatt csak külföldi, elsősorban amerikai írók könyveit olvassa.

A sok talán még bizonytalan válasznak is kevés, a visszás és szomorú helyzetet pedig egyáltalán nem oldja meg.

A Szerb Tudományos Akadémia nagyjainak névsorában megtalálhatjuk Tolsztoj Leonak, a Háború és béke meg az Anna Karenina világhírű írójának nevét is. Hogyan került a nagy orosz író a Szerb Akadémia tagjai közé? Hogyan választották az akadémia levelező tagjává?

Kétségtelenül érdekes volna választ kapni ezekre a kérdésekre, ma már azonban meglehetősen körülményes, sőt valószínűleg lehetetlen is pontosan megállapítani, hogyan történt Tolsztoj megválasztása. Dátumát tudjuk: 1910 február 3-án lett Tolsztoj a Szerb Tudományos Akadémia tagja. Az akadémia irattárában azonban egyetlen okmány sem található, amelyből minden kétséget kizárólag megállapíthatnánk a nagy író megválasztásának körülményeit.

Ezzel kapcsolatban kétféle változat van forgalomban. Az akadémia idősebb tagjai szerint Tolsztojt már korábban jelölték, de nem választhatták meg, mert nem találtak közvetlen indokot, nem volt meg a jogcím arra, hogy a Szerb Tudományos Akadémia levelező tagja lehessen. Csak amikor Tolsztoj Bosznia-Hercegovina megszállása miatt röpiratot adott ki, született meg a döntés. Tolsztojnak most már közvetlen, Szerbiát közelről érintő érdemei voltak.

A nevezetes választáson részvevő akadémiai tagok közül néhányan még életben vannak, s ezek úgy emlékeznek, hogy Tolsztoj megválasztása a szokásos körülmények között folyt le. Arra azonban már nem emlékeznek, hogy kinek az indítványára választották meg Tolsztojt. Az ülés után sok szó esett arról, hogyan fogadja majd az akkor már világhírű író a megtiszteltetést. A nevezetes ülésen jelen volt tagok közül egyébként tizenhárman szavaztak mellette.

Az akadémia évkönyve közvetlenül a választás után közölte Tolsztoj életrajzát P. Birjukov tollából. Az életrajzi adatokat Momčilo Ivanić tanár egészítette ki. A kéziratot előbb bemutatták Tolsztojnak, s csak az ő jóváhagyása után került nyomdába.

Az életrajzíró Birjukov többek között azt is elmondja, hogy az orosz kritika nem volt elragadtatva Tolsztoj első regényeitől. Írásait keményen bírálták vagy pedig agyonhallgatták, a jasznaja poljanai remete azonban nem sokat törődött a kritikákkal, érezte, tudta, hogy nagyra hivatott.

Tolsztoj — minden valószínűség szerint — levélben köszönte meg a Szerb Tudományos Akadémiának, hogy tagjává választotta, ennek az írásnak azonban ma már semmi nyoma sincsen. A háborúk ez esetben is megtették a magukét.

A SZLOVÉN IRODALOM ÜNNEPI ÉVÉNEK TERMÉSE

Az elmúlt év a szlovén széppróza centenáriuma volt, 1858-ban jelent meg ugyanis Fran Levsük két, ma már klasszikus írása: *Putovanje od Litije do Cateža* (Utazás Litijától Catezsig) és a „Martin Krpan” (Rongyos Marci), az újbabkori szlovén irodalom indulásának első mérföldkövei.

Az ünnepi esztendő a kiadvállalatok is megülették, terveik a szokottnál is gazdagabbak voltak, s a megvalósítás nem sokban maradt az elgondolások mögött. Különösen tekintélyes a megjelentetett versgyűjtemények száma, a próza pedig — ha mennyiségben el marad is a költészet mögött — néhány nem mindennapi meglepetést hozott. Az ünnepi év folyamán kiadott versek — legalábbis az eddigi értékelések szerint — nem jobbak, nem is rosszabbak a szlovén színvonal átlagánál, az elbeszélők és a regényírók azonban — ha szabad ebben a vonatkozásban használni ezt a sarkantyúpengető kifejezést — kivágták a rezet.

Az új, „fiatal” írók közül egy hatvanhatéves vidéki orvos a jubiláris esztendő irodalmi hőse. Dr. Danilo Lokar ajdovščinai orvos *Ítélet napja falun* című elbeszéléskötete a szlovén irodalom legutóbbi néhány esztendejének nagy eseménye lett. A kisvárosi doktorbácsi huszonöt esztendeje irogat, novellái, elbeszélései lapok, folyóiratok, irodalmi újságok hasábjain jelentek meg. Senki sem figyelt föl rájuk, és mindenki bátor, sőt vakmerő vállalkozásnak tekintette a Cankarjeva Založba szándékát, hogy kötetbe gyűjtve adja ki Danilo Lokar írásait. Az elbeszéléskötet hat hónap alatt az utolsó példányig elkelt, a kritika is a legnagyobb elismerés hangján ír róla, s Lokar neve a legismertebb, legolvasottabb írók ranglistájára került. A hetedik évtized küszöbén népszerűvé vált író a Szlovén Tengermellék, Gorica és Ajdovščina népének életét írja le lírai, majd balladás egyszerűséggel.

Anton Ingolič külön, egyéni jubileumot ünnepelt 1958-ban. A centenáris esztendőben jelent meg huszonötödik könyve, egy kivándorló család földrajzilag is nagy területet felölelő regénye. Ingolič neve jólismert, a legismertebbek közé tartozik Szlovéniában, így hát terjedelmes regényét jóelőre nagy érdeklődéssel várta az olvasóközönség. A lélektani és szociológiai erőtől duzzadó, nagy-szerűen megszerkesztett regény vonzó, rendkívül érdekes olvasmány. Nem hiányzik belőle az Ingoličot annyira jellemző erotikum sem.

A maribori *Obzorje* könyvkiadvállalat az új elbeszélő nemzedék három jelesének regényeit jelentette meg. Szaša Vuga, Dominik Smole és Smiljan Rozman könyvei hagyták el az ódon szlovén városban dolgozó kiadó sajtóját.

Saša Vuga írása a legrövidebb. A tíz éves, *A szél nem az úton jár* című regény három nyugdíjas asszony keserves, vergődő hétköznapijait festi sötét tónusokból kevert színekkel, meglepő, pompás stílusban, szellemesen, találékonyan. *A szél nem az úton jár* az ünnepi esztendő zamatos, ízes termése.

Dominik Smole drámaírással foglalkozott eddig, az elmúlt évben bocsátotta útnak első regényét. *Fekete napok — fehér napok* című írása lélektani regény. A barátság és a szellem között tétovázó, nyugalom, rendszeres élet után vágyakozó férfi a hőse ennek a modernhangú, polgári környezetben lejátszódó, sokszor Dosztojevskij, Proust és Kafka mélységeit járó regénynek.

Smiljan Rozman regénye a legterjedelmesebb a három közül. Egy németországi gyűjtőtáborba hurcolt maribori diák útját követve mutatja be szokatlanul meggyőző erővel a fasiszta és nem fasiszta németeket. Különösen a gyilkos rendszer ellen lázadó németek portréja élő, valóságos. *Valaki* a regény címe, s a könyv sikere arról tanuskodik, hogy írója is valaki irodalmunkban.

EGY NAGY MŰ UTOLSÓ KÖNYVE

Arnold Zweig 1927-ben írta meg *Grischa* c. regényét, ezzel a könyvvel egyszerre a legnevesebb német elbeszélők sorába került. 1931-ben, 35-ben, majd 37-ben újabb kötetek követték és egészítették a megkezdett ciklus első kötetét.

Mind a négy regény fő témája az első világháború, erről akart Zweig a *Fehér emberek nagy háborúja* címmel összefogó nagy regényciklust írni. A negyedik könyv után úgy érezte, hogy a bevezető rész hiányzik.

Az újabb terveket azonban nem újabb regények, hanem másfél évtizedig tartó szünet követte. 1954-ben aztán megjelent egy előre nem látott könyv, a *Tűzszünet* (*Die Feuerpause*), ezt követte a *Megérett az idő* (*Die Zeit ist Reif*) és most készül — amint a *Der Monat* közli — a *Das Eis bricht* (*Török a jég*). A jelzett hét kötetben Zweig átfogja az 1913-tól 1918-ig terjedő időszakot. — Ezzel remélhetőleg meg is oldódik egy nagy feladat, amit egy fiatal író negyven évvel ezelőtt maga elé tűzött — mondja Zweig.

Zweig olvasói azonban most joggal kérdik, vajon az író hű maradt-e azokhoz az eszmékhez és törvényekhez, amikhez negyven évvel ezelőtt igazodott és amiket maga is hirdetett. A *Grischa*-ciklus szerzője érzi ezt a problémát és egy alkalommal finom iróniával így szólt róla: Az alkotó idővel céljainak, törekvéseinek minden félremagyarázását elkerüli.

Az 1927-ben megkezdett regény-ciklus tehát több, mint negyven év után befejeződik. Az író a hányattatás idején sem lett hűtlen fiatalkori tervéhez és az utolsó kötet majd azt is megmutatja, mennyire maradt következetes eszméihez.

Furcsa irodalmi divat kapott lábra Angliában az utóbbi időben. A klasszikus irodalmi alkotásokat zenés vigjátékokká alakítják át, s így mutatják be a könnyű fajsúlyú színdarabokat kedvelő közönségnek.

Shakespeare Rómeo és Júliájából Külvárosi történet címen csináltak operettszerű komédiát. Bernard Shaw Pygmalionja pedig kifogástalan hölgy címen vált zenés vigjátékká. Hogy a komédia még teljesebb legyen, egy londoni könyvkiadóvállalat pört indított a Pygmalion szerzői jogáért, azt állítva, hogy Bernard Shaw — plagizálta a témáját, Ethel Turner ausztráliai írónőnek egy 1897-ben megjelent elbeszélését vette hozzá alapul.

A kiadóvállalat — ügyvédje útján — be is adta keresetét a londoni törvényszéken, és magának követeli a Pygmalion szerzői jogát.

ISMERETLEN FAULKNER-KÉZIRATOK

Erdekes fölfedezést tett az elmúlt hetekben John Hartmann, new-orleansi irodalomtanár. A helyi lap 1922. évfolyamát lapozgatva, William Faulkner néhány ismeretlen elbeszélésére bukkant.

Faulkner irodalmi pályája kezdetén írta ezeket az elbeszéléseket. Nagy nyomorban élt, egy többemeletes ház padlásszobájában lakott, írásaiért igen szerény tiszteletdíjat fizettek. Abban az időben költőnek vallotta magát. Prózát csak azért írt, hogy pénzhez jusson, s teljesen a költészetnek szentelhesse magát. Az idők folyamán azonban egyre inkább fölmelegedett a próza, az elbeszélések iránt, és a hajdani költőjelöltből a modern amerikai regényírás és elbeszélés egyik legnagyobb mestere lett.

Verseinek gyűjteménye csak mostanában, amikor már regényeivel világhírt szerzett, hagyta el a sajtót. Erdekes, hogy Faulkner egyáltalán nem emlékezett a new-orleansi lapban megjelent elbeszéléseire.

